

Uj magyar márciust!

Irta VICSAY LAJOS

Márciusa idusa de rég volt... de szép volt...
 Szabadság hajnalán ragyogott az égbolt...
 Korábban kifeslett nálunk a rét, virág,
 Titkos üzenetét hozták az ibolyák...
 Háromszín kokárda gyulladt a szivekre,
 Felébredt a nemzet titkos üzenetre.
 Lerázta bilincset, kifeszíté zárát,
 Petőfi lángszava zengett a hazán át:
 Talpra magyar! Talpra! Így szólít a haza!
 Szabadok legyünk vagy — rabok többé soha!
 A nagy riadóra talpra állt a nemzet,
 Kossuth toborozta a hős regimentet!
 S megindult a hajrá! Jaj! az ellenségnek:
 Soha ilyen rájtát nem zúgtak még bércek!
 Aki ellenünk volt, — ez a szent áradat
 Kisöpört e földről minden zsarnok hadat!
 Szabad lett a magyar, szabad lett hazája:
 S diadalt aratott száz dicső csatába!
 Március idusa de rég volt... de szép volt...
 Szabadság hajnalán ragyogott az égbolt...

Friss tavasz szellője száll újra a légben...
 Március... szabadság... de rég volt... de régen...
 Hosszú éjtszakánkra nem jön még a tavasz:
 Ránk azóta régen bánatfelhő havaz...
 Hej! pedig hősei voltunk a világnak,
 Vitézi harc után — mégis meggyaláztak!
 Szent szabadság álma — szétfoszlott! Mivé lett...
 Jaj! Azóta ránk vert a szörnyű ítélet!
 Ezeréves földünk darabokra tépve...
 Rabló ellenségink nem nyugodnak mégse!
 Összetört a címer... az ős hármashalom,
 A négy drága folyó — ott a ravatalon...
 Csak a kereszt maradt benne még magyarnak...
 Csonka hazánk fölött kárognak a varjak...
 Nem leng büszke zászló a Kárpátok bérceén,
 Idegenek járnak Bácska dús vetésén...
 Bilincsekbe verve Erdélyben a magyar!
 Nem ül el fölöttünk soha e zivatar?...
 Friss tavasz szellője száll újra a légben...
 Március... szabadság... de rég volt... de régen...

Kikelet a télre, öröm szenvedésre:
 Eljő még a derü a beborult égre!

Ha nem csinálnak itt: — csinálunk mi rendet!
 Minket az Uristen nem rabnak teremtett!
 Lesz még itt március! Nem lesz örök halál!
 Tiprott igazságunk feltör s utat talál!
 Betölti a földet, betölti az eget:
 A kunyhót, palotát s a magyar sziveket!
 Uj magyar március harsan fel a szélben,
 Uj regiment támad: úgy, mint akkor, — régen!
 Uj magyar rohamok dübörögnek szerte:
 Északnak és délnek, aztán napkeletre!
 Trombiták harsognak, döngenek a dobok:
 Árulók, rút rablók térde hogy meginog!
 Uj magyar fergeteg zúdul e hazán át:
 Mienk lesz a Bácska, mienk lesz a Bánát!
 Mienk lesz Erdély is, meg a Felvidék is!
 Mély sirba temettek? — Feltámadunk mégis!
 S bár a magas égig kavarog a vihar:
 Mienk lesz ez a föld! A mienk és — magyar!!

Párbeszéd március 15-re

Elmondja egy kisfiu és egy kisleány

Fiú: (A szín baloldaláról belép, kezében egy papírlapot nézve, magában olvas.)

Leány: (Jobbról jön, kezében szintén papírlap, magában olvas.)

Fiú: Jaj, bocsáss meg... majdnem fellöktelek... Szervusz! Hová mégy?

Leány: Az iskolai ünnepélyre. Szavalni fogok!

Fiú: Te is? Mert én is szavalok az iskolában!

Leány: Én már igazán jól tudom a költeményem, csak azért nézegetem, hogy mégjobban átérezzem, amit a költő bácsi ki akart fejezni.

Fiú: Én is tudom, a tanító úr is meghallgatta s azt mondta, jól van! De azért még egyszer én is átolvasom, bele ne süljek!

Leány: Bizony, az rettenetes szégyen volna! Nemcsak azért, mert a leányok kinevetnének, hanem azért is, mert kis társaim nem tudnák átérezni, mit is ünnepelünk mi március tizenötödikén!

Fiú: Én is erre gondoltam éppen. Ezért szeretnék ma sokkal jobban szavalni, mint máskor. Azt szeretném, ha minden kis társam maga előtt látná, mi történt ezernyolcszáznegyvennyolcban, március 15-én! Ugy látná, mintha itt történne a szeme előtt. Akkor is szegénység volt az országban s rab volt a magyar, akárcsak